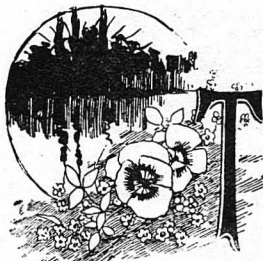

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ι τρομερό, Θεέ μου!...

Δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία πεία.

Ή άτυχη Λίσα, ή τόσο εύτυχημένη ώς προχθές, άκόμα νέα, ελχε χάσει τή λογική της!...

Ή Λώρης πνιγότανε.

Άφησε πεία κατά μέρος κάθε λεπτότητα, κάθε επιφύλαξη κ' έκράτησε τή Λίσα άτ' τή μέση όσο σφιχτά μπορούσε. Έτσι μόνον θά τήν έμπόδιζε να ξεφύγη και να τρέξει σπίτι της.

Ή Λίσα, πού σ' άλλη περίπτωση θά κοκκινίζε από ντροπή και θά θύμωνε από παρθενική σεμνότητα για τή χειρονομία του αυτή, ούτε έδοσε τώρα καμιά προσοχή. Ένα μονάχα ήπιούσε. Να ξεφύγη και να τρέξει σπίτι της. Βλέποντας όμως πός ο Λώρης τήν έμπόδιζε, άρχισε να θυμώνη. Τά μάτια της φιλοξήτρην. Τόν κούταζε άγρια και τού φώναζε, άδιαφορώντας άν θά τήν άκούγανε ή όχι :

— Άφήστε με... Μά αφήστε με λοιπόν... Γιατί μ' έμποδίζετε ;... Δέν άκούσατε τί ελεω ; Ή Λίνα μας παντρεύεται... Τί καλά, τί καλά, Θεέ μου!...

Ή Λώρης άδάκρυσε.

— Φτωχή κόρη!... Κοκότυχη μητέρα!... Τί μεγάλη συμφορά άλήθεια μέσα σέ μά μέρα για τήν κ. Λιναρθή! Ή μά της κόρη νεκρή. Ή άλλη τρελή!...

Ή, δέν έπρεπε, δέν έπρεπε ν' άφήση τή Λίσα νά τού ξεφύγη. Γύρισε λοιπόν κ' ελεπε στο σωφέρ πού τάχε επίσης χαμένα :

— Στην πλατεία Κολωνακίου... Γρήγορα...

Ή Λίσα τόν άκούσε κ' έγινε αγνώριστη άτ' τού θυμό της. Αυτή ή τόσο λεητή και τόσο σεμνή και καλόβουλη, έσπρωξε τώρα τού Λώρη άτόμα και θέλησε νά ριχτεί έξω άτ' τού αυτοκινήτου, ενώ αυτό έπρεχε. Φώναζε δυνατά κ' Έκλαιγε :

— Άφήσέ με... Άφήσέ με λοιπόν... Θέλω νά πάω σπίτι μου... Ποιος είσαι σύ πού μ' έμποδίζεις ;... Θέλω νά γυρίσω στο σπίτι, ελετα... Τ' άκούς ; Θέλω νά προφτάσω πριν τελειώσει ο γάμος... Θέλω νά δω τή Λίνα μας ντυμένη νυφούλα... Θεέ μου!... Πόσο θάνα ώραία!... Μά μ' έγώ θά παντρευτώ... Άδριο κιάλας... Ζηλεύεις ; Γιατί μέ κούτας έτσι ;... Γιατί κλαίς ;... Δέν θέλω νά κλαίς τώρα πούχω χαρά στο σπίτι μας...

Ή Λώρης κατάλαβε πός δέν τούημε παρά ένα μονάχα μέσον για νά τήν καθυπόχσει, όσο νά φτάσουν στο Κολωνάκι, στο σπίτι μιζς θείας του, στην οποία θά τήν έμπαστεύοντανε και θάτρεχε κατόπιν στής κ. Λιναρθή. Άρχισε λοιπόν νά συμφονη μαζί της, ενώ τού αυτοκινήτου έτρεχε επί της οδού Σόλωνος.

— Ναι, δεσποινίς, άρχισε νά τής λέη με καλωσύνη. Πρέπει νά προλάβουμε τού γάμο. Μά νά μην πάμε και μ' άδειανά τά χέρια, δε-

τής υπάρεξωσ ενός τέτοιου διαμώτιου. Μά ο κος Χρήστος δέν έπεισθη.

— Άλλού νά τά πουλάς αυτά! φώναζε έξαφρα με θυμό. Κάνε μου τή χάρη, τράβα από δω, για νά μη γυρίσω τή καρλίκα (αγκλίτσα) και σέ καταχειρίσω! Ένα τέτοιου διαμώτι, με μυρωδιές και κρουσταλλένια τζάμια, για νά τού λερώνουν τόχουνε, μωρέ ;

Παρέσθη τότε ανάγκη νά γίνη στον κύρ Χρήστο μάθημα όλόκληρο, περί τού ότι τού μέρος αυτό είνε αναγκαίον για τούς ταξιδευόντας. Για νά τόν φωτίση μάλιστα περισσότερο ο ύπάλληλος τού ελε νά σπρωθί και τού έβησε τά πάντα.

Ή κύρ Χρήστος ο Φωτισθός έμεινε άνανδρος.

— Άι!... Άι!..., φώναζε ξεφριναμένος. Δέν μυρίζ' καταματί, τ' άφιλότιμο!...

Και ντυοαρισμένος, κατέβασε τή σκοφία του, ξεκρέμασε και πήρε τόν ντυοβά του και πέρασε στην πρώτη θέσι, σέρνοντας τήν αγκλίτσα του κ' όραζόμενος νά μη φανερηθεί σέ τράινο...

— Τί τάβλες έσύ, μαμάτσα Χρήστο αυτά ; μοιμοιούριζε δταν βγήκε στη Θεσσαλονίκη. Τί θέλει ή άλεπού σου παζάρι; Πιό καλά είνε τά μουλάρια πού δέν σου κάνουνε ποτέ τέτοια χουνέρια...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

σπονίς Λίσα. Πρέπει νά τής πάμε άνητ της δεσποινίδος Λίνας...

— Ναι, και άνητ! φώναζε με χαρά ή Λίσα. Πού είνε τά άνητ ; Θέλω άνητ, πολλά άνητ για τή Λίνα μου.

— Αυτά άκριβώς πηγαίνουμε νά πάρουμε. Παράγγαλα νά τά πάνε στο σπίτι τής θείας μου.

— Ναι, και πρέπει νά πάμε νά τά πάρουμε. Μά γρήγορα... γρήγορα...

Τού άθώου αυτό ψέμμα έσπασε τή Λίσα νά ησυχάζη κάπως. Έφρασαν έτσι στο σπίτι τής θείας τού Λώρη κ' άνέβησαν άπάνω. Ή Λώρης έγγενε στη θεία του για νά τής δώση νά καταλάβη πός και τού έκτακτου συμβαίνει και μπήκαν στο σαλόνι. Ή Λίσα κάθησε σ' ένα ντιβανάκι.

— Πηγαίνω νά φέρω τά άνητ, τής ελεε ο Λώρης και παρέσυρε έξω τή θεία του, κλείνοντας πίσω του τή πόρτα.

Έκει, στη διπλανή κάμαρα, ο νέος διηγήθηκε γρήγορα—γρήγορα στη θεία του διη τήν τραγωδία πού συνέβη και τήν παρεκάλεισε νά κρατήση κοντά της τή Λίσα, ξεγελώντας τήν με διάφορες ύποσχέσεις, όσο νά τρέξει στη μαμά της και νά τής πη τή συμβαίνει. Αυτή ήταν ή καλύτερη λύσις. Τί άλλο μπορούσαν νά κάνουν ;

Ή θεία τού Λώρη έμεινε κατάπληκτη άκούγοντας τού τρομερού αυτό δράμα. Άνέλαβε πρώτιστα νά κρατήση συντηοριά στη Λίσα κ' έτσι ο Λώρης ξεναγκάστηκε στο σαλόνι, άπορασμένος νά πη ένα άκόμα ψέμμα, για νά ξεφύγη.

Μόλις τόν ειπε ή Λίσα, σπρώχτηκε έπάνω κ' έτρεξε κοντά του.

— Τά άνητ!... Πού είνε τά άνητ ; ρώτησε.

Ή Λώρης προσποιήθηκε τού νευριασμένου.

— Τά άνητ ήττώ κ' έγώ, ελε. Δέν τά φέρων άκόμα. Κι' όμως τούς σύστησα νά τά φέρουν άμέσως. Τί λέτε και σεις ; Νά τρέξω νά τά πάρω μόνος μου ;

Ή Λίσα κατούρίασε.

— Θ' άργήσετε, ελε. Νά πάμε μαζί καλύτερα.

— Όχι, αφήστε με νά πάω μόνος μου γρήγορα—γρήγορα. Θά γυρίσω άμέσως.

— Δέν θ' άργήσετε, κ. Λώρη ;

— Όποτε πέντε λεπτά.

— Τότε ναι, πηγαίνετε. Μά γρήγορα, γρήγορα...

Έλετε τά λόγια αυτά και σωριάστηκε στο ντιβάνι έξανηλημένο.

Ή Λώρης άλλάξε ένα βλέμμα με τή θεία του κ' ώρισε έξω.

Κι' ή θεία του, κατασπυγγαμένη άτ' τήν τρομερή ιστορία πούχε άκούσει, κάθησε πλάι στη Λίσα κ' άρχισε νά τής μιλή τρυφερά, με καλωσύνη, με συμπόνειο...

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Δνώ ώρες μετά τήν αναχώρησ τής Λίτσας άτ' τού σπιτι της, τήν ήμερα αυτή, ή Λίνα έύπνησε και κούταξε πλάι της στο διαμώτι, αναβρπώντας με τού βλέμμα της τήν αδελφή της. Μη βλέποντας όμως τή Λίσα στο κρεβάτι της, ή Λίνα άνησυχασε. Ελεχε σπρωθεί κιάλας ή αδελφή της ; Γιατί τόσο πρωί ; Μήπως ελεχε βγει έξω για νά πραγματοποιήση, ότι τής ύποσχέθηκε χθές τού βράδυ, πριν κοιμηθώ ; Ά, όχι, όχι, δέν τού ήθελε αυτό. Δέν ήθελε νά θυσιασθή ή αδελφή της πός χάρι τής...

Σπρωχθηκε άμέσως άτ' τού κρεβάτι και νά φώναζε τήν ύπηρετρία. Τή ρώτησε για τή Λίσα κ' ή ύπηρετρία, μιλημένη καθώς ήταν, τής ελε πός ή αδελφή της ελεχε βγει έξω και θά γυρίζε άμέσως.

Ή Λίνα έννοιωσε τήν καρδιά της βαρεά.

Γιατί νά τού κάμη αυτό ή Λίσα ; Δέν θά δεχότανε κατ' ούδένα λόγο τή θυσία της. Όχι, δέν ήθελε νά συντηορή τήν καρδιά τής αδελφής της.

Καθώς ντυότανε στην κρεβατοκάμαρα, βοήκει ξεφρινατά τού σημείωμα πούχε αφήσει ή Λίσα. Αυτό τήν έκανε ν' άνησυχάζη περισσότερο. Μολαταύτα δέν ελετε τίποτε στη μητέρα της, όταν τή ρώτησε για τήν πρωινή έξοδο τής αδελφής της. Άντιθέτως, τήν δικαιολόγησε :

— Ελεχε λίγο πονοκέφαλο, ελεπ τή μαμά της, και βγήκε νά κάνη μά βόλτα.

Μά ή ώρα περνούσε και ή Λίσα δέν φραινότανε. Ή Λίνα ελεχε βγει τώρα στο μπαλκόνι και βημάτιζε πάνω—κάτω, γεμάτη άγονία. Γιατί άργούσε ή αδελφή της ; Τί τής ελεχε συμβεί ; Μήπως πραγματοποιήσε τήν τρομερή τής ύπόσχεση νά λειπή άτ' τή μέση πρός χάρι τής Λίνας ;... Ή, θά ήταν τρομερό αυτό!... (Άκολουθεί)

Ή Λίνα άνοιξε τού γράμμα κ' άρχισε νά τού διαβάξη...